"బాగున్నావా బావా?" చిరునవ్వుతో దగ్గరకొస్తున్న అరవిందను చూడగానే పెరట్లో మల్లెతీగపై మాయమయిన మల్లెపూవు ఆకాశంలో మెరుపులా కనిపించినట్లయింది.

పెళ్ళి కాగానే అమ్మాయిల్లో ఇంతటి కళ ఎక్కడ్నుంచి వస్తుందో? అనకూడదు కాని, పెళ్ళయిన తర్వాత సంవత్సరం వరకు అమ్మాయిలందరూ బంగినపల్లి మామిడిపళ్ళలా మిసమిసలాడ్తుంటారు. ఓ రకమైన నిండుతనం, సంపూర్ణ స్త్రీత్వం వచ్చినట్లు కనిపిస్తారు. ఇదివరకటి నెమ్మదితనంపోయి గలగలా మాట్లాడుతూ తనకో ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం వచ్చినట్లు కనిపిస్తూ, ఆనంద శిఖరాలెక్కి విశ్వరహస్యాలన్నీ చూసి తెలుసుకున్నట్లు, అనుభవిస్తున్నట్లు కంటి చూపుల్తోటే చెప్తుంటారు.

"ఏమిటి? నీలో నువ్వే నవ్వుకుంటున్నావు. కళ్ళు తెరుచుకుని కలగంటున్నావా?" అడిగింది అరవింద.

"ఏంలేదులే. ఎప్పుడొచ్చావు నువ్వు?"

"నువ్వు ఏమిటి? మీరూ అనలేవూ!" విష్కారం వేస్తున్నట్లుగా అంది.

"పెళ్ళయిపోయిందని గౌరవించాలా అమ్మాయిగార్ని" నవ్వుతూ అడిగాను.

"అవును మరి. నువ్వు గౌరవించకపోతే నాకవమానం కాదూ!" అని తనుకూడా నవ్వేస్తూ "ఇద్దరం వచ్చాం, పండగకదా! అత్తయ్య కనిపించనే లేదు. ఇంట్లో లేదా?" అంటూ పెరట్లోకి వెళ్ళింది. గుడికి వెళ్ళిందని చెప్పాను.

పెరట్లోని మల్లెపూలు- తన మనోరూపాలు- తెచ్చి మాలకడుతూ కూర్చుంది నా ముందు.

కొంచెంసేపయిం తర్వాత "రాకరాక వచ్చిన వాళ్ళనిలాగేనా మర్యాద చేయడం, ఏం మాట్లాడకుండా" లేని కోపం తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ అంది.

ఎందుకో ఈ అమ్మాయి ముందు కూర్చుంటే ఒక్కోసారి ఎన్ని విషయాలు మాట్లాడినా తరిగేని కావు మాటలు. ఒక్కోసారి మాత్రం ఒక్క విషయం కూడా మాట్లాడ్డానికి దొరకదు. మనసు, మెదడు ఆకాశంలా శూన్యంగా కనిపిస్తుంది. సప్తవర్ణ శోభితమైన ఓ పెద్ద గోళం వేగంగా తిరిగేప్పుడు కనిపించే తెల్లదనం- శూన్యం. అల్పసంతోషం, తీరని దాహం రెండూ కనిపించేవి. ఎందుకిలా అవుతున్నదని అడిగితే "నా గురించి నీకు, నీ గురించి నాకు పూర్తిగా తెలుసు. ఇక నువ్వు, నేను మాట్లాడుకోడానికేమి మిగిలుంటుంది? మనిద్దరి అభిప్రాయాలు ఒక్కటే అవడంతో పోట్లాడుకోడానికి కూడా అవకాశం లేదు" అని నవ్వేసేది. అందుకనే చదువులో, వయసులో నాకంటె చిన్నదయినా ఆమె నాకంటే తెలివికల వ్యక్తిలా కనిపిస్తుంది. "అంటే పెళ్ళయిన కొంతకాలానికి భార్యాభర్తల మధ్య మాట్లాడుకోడానికేమీ మిగలదన్నమాట" అని నేనన్నప్పుడు తానేమీ సమాధానం చెప్పలేదప్పుడు. అదే గుర్తుచేశాను.

"నువ్వూ పెళ్ళి చేసుకో. అర్థమౌతుంది!" అని. తల ప్రక్కకి తిప్పి ముసిముసిగా నవ్వుకుంటోంది.

అంతలో అమ్మ గుడినుండి రావడంతో అత్తాకోడళ్ళిద్దరూ మాటల్లో పడ్డారు. నేనలా బజారు కెళ్ళొస్తానని చెప్పి బయటకొచ్చాను.

మర్నాడు వాళ్ళిద్దర్నీ భోజనానికి పిలిచింది అమ్మ. అతను అందగాడే. నాలాగే ఎక్కువ మాట్లాడ్డనుకుంటాను. పేరేమిటబ్బా?! డబ్బు, అందం వున్న తర్వాత పేరుతో పనేమిటిలే.

అమ్మ, నాన్న భోంచేసిం తర్వాత డాబాపైన వెన్నెల్లో కూర్చున్నాం అందరం. కొంచెంసేపు మాట్లాడుకున్న తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. అమ్మ, నాన్న క్రిందికెళ్ళారు.

సెలవలకింటికొచ్చి అరవిందతో మాట్లాడుతూ గడిపిన వెన్నెల రాత్రులు గుర్తొస్తున్నాయి. కనులు మూసుకుని ముద్దు పెట్టుకోడానికి ముందుకు వంగితే కనుల ముందు కనిపించే అపురూప సౌందర్యం అరక్షణమైనా కనిపించకపోవడాన్ని భరించలేక దీక్షగా, తదేకంగా చూసిన నా నయనాలు- సిగ్గుతో తల వంచుకున్న గులాబీపై పసితనపు వెన్నెల్లో కురిసిన ముగ్ధత్వపు తుషార బిందువులు బాలభానుని లేలేత కిరణాల నులివెచ్చని స్పర్శకు కరిగి కనుమరుగవుతాయేమోనని భయం- నక్షత్రాల కళ్ళల్లో మిణుకు మిణుకుమన్న కోర్కె రూపం పొందని యవ్వనం సౌందర్య చంద్రోదయంతో వెన్నెల తెరల సిగ్గుదొంతరల మాటున తలదాచుకున్న మానసికోద్వేగం నిశాంతంలో నీలాకాశం నిద్రలేమి ఎరుపుజీరల్ని తుడుస్తూ సంధ్యాదేవి అడిగింది, జీవితానికింతకంటే కావల్సింది ఏముందని.

మామయ్య మా పెళ్ళికొప్పుకుంటే ఈ అనుభూతులకవకాశం వుండేది కాదేమో. "కట్నం తీసుకోనని పట్టుబట్టినవాడు నీతి, నియమాలంటూ వాటినే పట్టుకుని వేళ్ళాడుతాడు. అటువంటివాడి సమాజంలో ఏం బ్రతుకుతాడు! నా కూతుర్నెలా బ్రతికిస్తాడు!" అని రెండు లక్షల రూపాయిల కట్నంతో ఈ పెళ్ళిచేశాడు మామయ్య. అవినీతి పనులతోనైనా సుఖంగా బ్రతకడమే లక్ష్యంగా పెట్టుకున్న వాళ్ళని బ్రతకనేర్చినవాళ్ళు, లౌక్యం తెలిసిన వాళ్ళు అని అంటుందీ లోకం. అటువంటి ఆశలు లేనివాడ్ని, ఆత్మసాక్షిగా బ్రతకాలనుకున్నవాడ్ని బ్రతకడం చేతకానివాడు అని అంటున్నాడు మామయ్య. ఏది ఏమైనా ఆయన నిర్ణయమే మంచిదిగా తోస్తున్నది. మల్లెపూల తివాచీపైన నడిపించాల్సిన ఈ గులాబీ కన్నియను నా పర్ణకుటీరంలోకి ఎలా ఆహ్వానించగలను? సిరిసంపదలు లేనిచోట సౌఖ్యాలకు తావుండదని తానొప్పుకోలేకపోవచ్చునిప్పుడు. అందుకనే నన్ను రమ్మని అరవింద ఓ ఉత్తరం వ్రాసినా వెళ్ళలేదు.

వారం రోజుల తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. ఐదేళ్ళవరకూ వాళ్ళ వివరాలేమీ తెలియలేదు. తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తి వుండేది కాదు. సంవత్సరంపాటు ఉద్యోగ ప్రయత్నం తీవ్రంగా చేసిం తర్వాత బాంక్‌లో ప్రొబేషనరీ ఆఫీసర్‌గా చేరాను. ఇంతకాలం మా ఊరికి రావాలన్న కోర్కె ఏమయ్యిందో! అమ్మా, నాన్న నా దగ్గరకొచ్చేశారు. ఐదేళ్ళ తర్వాత ఇప్పుడున్న పొలం, ఇల్లు విషయాలు సెటిల్ చేసుకుందామని వచ్చాను.

వచ్చిన రోజు సాయంత్రం అమ్మ చెప్పింది, అరవింద ఇక్కడే వున్నట్లు. తను చాలా కష్టాల్లో వుందట. అతను ఆఫీసులో అమ్మాయితో తిరుగుతున్నాడ్ట. మాటిమాటికీ అదికావాలి ఇదితేవాలి అని పుట్టింటికి పంపిస్తున్నాడ్ట.

ఇంటిముందు రెండేళ్ళ బాబొకడు ఆడుకుంటు

నేనే...!

"302 నెంబర్ రూమ్‌లో వున్న పేషంట్ కండిషన్ చెబుతారా?" నర్సును ఫోన్‌లో అడిగాడో వ్యక్తి.

ఐదు నిమిషాల తర్వాత ఇలా చెప్పింది నర్సు-

"ఆ పేషంట్ కండిషన్ చాలా సీరియస్‌గా వుంది. ఆ విషయం అతనికి చెప్పడం ఏ మాత్రం మంచిది కాదు. ఇంతకీ మీరెవరు మాట్లాడేది?"

"నేనే ఆ పేషంటుని. నేనడిగితే డాక్టర్లు చెప్పడంలా."

న్నాడు ఒంటరిగా.

మంచంమీద అటుతిరిగి పడుకుని వుంది. నే వచ్చిన అలికిడికి లేచి కూర్చుంది. కళ్ళు లోపలికి పోయి, చాలా చిక్కిపోయి వుంది. అయినా నా కళ్ళకు కనిపించే కళ ఎక్కడికిపోతుంది! ఇంతటి విషాద వేళలో కూడా ఆమెని చూసి ద్రవించిన నా హృదయాంతరంగంలో ఉత్తుంగతరంగమైన ఉద్విగ్నతకు ఏ పేరు పెట్టుకోను?

మామయ్య అత్తయ్యను హాస్పిటల్‌లో చూపించడానికి ప్రక్క ఊరు తీసికెళ్ళాడ్ట. పది నిమిషాల వరకూ నోరువిప్పే సాహసం ఇద్దరం చేయలేకపోయాం. 'ఇక ఆపుకోలేనట్లు ఒక్కసారే ఏడవటం మొదలు పెట్టింది. ఏంచేయాలో తోచక దగ్గరకు తీసుకున్నాను. అతనిమీద వున్న కోపంతో ఆమె చుట్టూ వున్న నా చేయి బిగుసుకుంది. నా ఆశల నిలయాలు- ఆమె నయనాలు- సజలమై నా మొదటి ముద్దును అద్దుకున్నాయి. నరాల మారుమూలల్లో నిదురించిన కోరిక పులకితమై, నా శరీరం, ఆత్మ ఆమె శరీరాన్ని, ఆత్మను ఓదార్చింది. పావుగంట గడిచింది. గులాబీ రేకుల మధ్య పరిమళాన్ని ఆవాహన చేసుకునే గాలి మా మధ్య అనురాగమై నాట్యం చేస్తోంది.

అంతలో ఎవరో వచ్చిన అలికిడయింది. మామయ్య కోసం ఎవరో వచ్చారు.

* * *

అస్పష్ట రాగాలతో నడిచిన ఆ రోజు- రాత్రి ఎవరో వ్యక్తి నిద్రలోనున్న నా గుండెపై ఓ ఉత్తరం విసిరేసి వెళ్ళిపోయాడు. ఉత్తరం తెరిచి చదువుతుంటే ఆమె నాతో మాట్లాడుతున్నట్లే వుంది.

"బావా..."

"నా తెలివితేటల్ని పొగిడి నా జీవితాన్ని చక్కగా తీర్చిదిద్దుకుంటానని పొగిడేవాడవు గుర్తుందా? కానీ.. బావా! నేను పూర్తిగా ఓడిపోయాను.. జీవితంలో ఘోరంగా ఓడిపోయాను. నీ ఓటమికి కూడా నేనే కారణం అయ్యాను.

నీ బ్రహ్మచర్యానికి, నీ నిగ్రహం బ్రద్దలుకావడానికి కారణమయిన ఈ పాపాత్మురాలిని ఈ చివరి క్షణాల్లోనయినా క్షమిస్తావా?

బావా!

నాలాంటివారికి కావల్సింది, నువ్వనుకున్నట్లు మల్లెపూల తివాచీలు కాదు. మల్లెపూవులాటి మనసు.

మరో జన్మలోనయినా నీ నీడలో ధైర్యంగా బతికే అవకాశం ఇస్తావా?

'కొంటె చూపుల గీతాలాలపించే నా కంటి రెప్పల తీవెలు' దుఃఖాశ్రువులతో తడిసి విషాద గీతాలనాలపిస్తున్నాయి. వినిపిస్తున్నాయా?

నేను చేస్తున్నపని చూసి నన్ను క్షమించవని తెలుసు. దానిని అసహ్యంగా మార్చుకో. అలాగైనా నీలో వున్న నిర్లిప్తత దూరమౌతుందేమో.

వచ్చే జన్మలోనైనా నీ అర్ధాంగిగా నా జీవితానికర్థం చేకూరుతుందన్న నమ్మకంతో

నీ

అరవింద.

ఉత్తరం చదవటం ముగించేలోగానే ఊళ్ళో జనం మామయ్యవాళ్ళ ఇంటివైపు పరుగిడుతున్న అలజడి వినిపిస్తూ వుంది. ఏడ్చే అమ్మను ఓదార్చే ప్రయత్నమేమీ చేయకుండానే నాన్నగారు మామయ్యగారి ఇంటివైపు వెళ్తున్నారు. ఇక ఇంట్లో... నేనొక్కడినే.. ఈ ప్రపంచంలోనే.. ఒంటరిగా.. మిగిలిపోయాను. ప్రభూ! నాలోని జీవం ఏది? ఎవరి ఆలోచన, ఎవరి భావన నాలోని అణువణువునా జీవశక్తిగా మార్చి నన్ను అనుక్షణం నడిపించిందో ఆ దేవతామూర్తి ఏది?

* * *

ఏదో చల్లని హస్తం మెల్లగా నన్ను స్పృశించింది. కళ్ళు తెరచి చూసేసరికి ఎదురుగా అమ్మ- చిరునవ్వుతో దీవిస్తున్నట్లుగా నిలుచుని వుంది. దేవతలకు వరమైన అమృతకలశంలో అమ్మ చిరునవ్వే వుండి వుంటుంది. ఓ జీవితానికి కావలసిన ధైర్యం చిరునవ్వుతో అమ్మ నాకు ప్రసాదించింది. లేచి అరవింద కోసం బయల్దేరాను.

సూర్యుడు చీకటిని తరుముతుంటే చిందిన రక్తం ఎక్కడో ఆకాశాన దూరంగా కనిపిస్తూ వుంది. పక్షులు సుప్రభాత గీతాలతో ప్రత్యూష పవనాలను చైతన్యపరుస్తున్నాయి. చిన్ని చిన్ని కుక్కపిల్లలు సయ్యాటలాడుకుంటూ నన్ను పలుకరిస్తున్నాయి.

మామయ్యగారి ఇంటికి చేరుకునేసరికి మనసులోని ఆశ విడువరాని కోరికగా ధృవపడింది. పూజ గదిలో ధ్యాన నిమగ్నురాలై కూర్చుని వుంది అరవింద. దేవుని సన్నిధిలోని చిరుదివ్వెకాంతి ఆమె నీలికుంతలాలమధ్య చిక్కుకుపోయింది. వెనుకకు మరలి ఆమె గదిలోకి వెళ్ళాను. ఎదురుగా టేబిల్‌పై ఆమె డైరీ తెరచి వుంది. అపురూపంగా చేతిలోకి తీసు కున్నాను.

"పండు వెన్నెల్లో సైతం వేలికొసల్ని కూడా తాకించని బావను చూస్తే ఆనాడు అసూయగా, ఉక్రోషంగా వుండేది. నాపై తనకున్న భావం కోర్కెలేని ఆరాధనేమో అనిపించేది. ఎందుకో తెలీదు కాని, ఆ భావం నాలో భయాన్ని, ఆ ఆరాధనకు నేను తగినదానను కానన్న గిల్టీ ఫీలింగ్‌ని కలుగజేసి నన్నెక్కువ బాధించేది.

బహుశ అందుకేనేమో బావను పెళ్ళికి బలవంత పెట్టలేకపోయాను. జరిగిన విషయాలను పాసివ్‌గా అంగీకరించాను. కాని, ఈ రోజు నాలో పేరుకుపోయిన వేదనామయ పొరలన్నీ ఒక వెచ్చని స్పర్శతో కరిగిపోయాయి. నాపట్ల బావకున్న భావం కోర్కెమిళితమయిన ప్రేమ అని తెలుసుకున్నందుకు ప్రపంచాన్ని జయించినంత తృప్తిగా, గర్వంగా వుంది. నాకు కావల్సింది నన్ను కోరుకోని, నాకు దూరంగా వుండి చేసే ఆరాధన కాదు. అసలు నన్నడిగితే భగవంతుడు తప్ప ప్రపంచంలోని ఏ వ్యక్తీ ఆరాధనకు అర్హులు కాలేరు, నిజమయిన ఆరాధనను భరించలేరు. నాక్కావల్సింది నన్ను శాసించే ప్రేమ. నన్ను పూర్తిగా పొందాలనుకునే ప్రేమ. మరో ఆలోచన లేకుండా కేవలం ప్రేమే ధ్యేయమైన ప్రేమ కావాలి నాకు. ఈ విజయం చాలు, బావకు దూరంగా వున్నా, నన్నీ జీవితాన్ని నడిపించేందుకు.

-+- -+- -+-

దూరంగావున్న ఈ విజయం చాలన్న అరవింద నా దగ్గరికి, నా జీవితంలోకి, నా హృదయంలోకి చేరింది. ఆమె విజయం ఇద్దరి ప్రేమ విజయంగా ఫలించింది. నేనిదంతా ఆలోచిస్తున్నప్పుడు పక్కనే పడుకుని వున్న మా బాబుకు ఏ కలవచ్చిందో ఏమో నవ్వుతున్నాడు! వాడి మదుట చప్పుడుకాని నిద్ర చెదరని చిరుముద్దు ముద్రించాను. ●

సారా వ్యాపార చక్రాల క్రింద నలిగిన
'సారా' జీవితాల
చావా శివకోటి సీరియల్
అగమ్యాగమ్యం అతి త్వరలో